Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 154. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 7-го ЛИПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, JULY 7, 1977 No. 154. VOL. LXXXIV.

4,000 ЖІНОК ПЕНСИЛЬВЕНІЇ ОДОБРИЛО РЕЗОЛЮЦІЮ В ОБОРОНІ ПОНЕВОЛЕНИХ ЖІНОК УКРАЇНИ

Піттсбург, Па. (Лідія Дяченко). — Стейтова зустріч жінок Пеннсильвенії п. н. „Жіноцтво" відбулася тут в днях 24-26 червня ц. р. в університеті Дюкейн. В Зустрічі взяло участь біля 4,000 жінок, між ними також українки.

Завданням Зустрічі було перевести суспільні й освітні семінарі, зідентифікувати перешкоди, які не дозволяють жінкам стати повними і рівними учасницями життя в Америці, устійнити плян акції для покращання статусу жінок не тільки в Пеннсильвенії, але також у цілій країні, вибрати 60 делегаток на Крайову Конференцію в Гюстоні, Тексас, послухати звітів різних жіночих організацій і груп, партиципувати в різних зібраннях, товариських зустрічах і мистецьких виступах.

Зустріч вийшла справді величаво. До того причинилася велика кількість жінок, прегарне приміщення Дюкейн університету та вимріяна погода. Всі семінари були на високому рівні, бо доповідницями були жінки, які мають досвід з першої руки, бо в тих ділянках працюють.

Під час Зустрічі відбулися два пленуми — один у суботу рано, а другий у неділю по полудні. В суботу промовляла конгресменка з Тексасу Барбара Джордан. У своїй промові вона закликала жінок не знеохочуватись невдачами, а витривало працювати, бо тільки це доведе до перемоги жіночої справи. На другому пленумі в неділю відчитано й ухвалено резолюції, що були намічені на семінарах, та прийнято попередньо продискутований Плян Акцій.

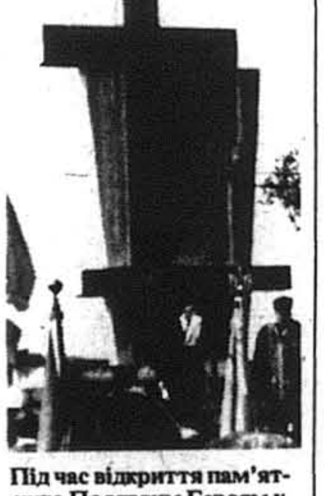
Участь українок була невелика, але затє успішна. Лідія Дяченко, яка була членом Координаційного Комітету стейту Пеннсильвенії, закликала всі українські жіночі організації до масової участи, але, на превеликий жаль, не знайшла зрозуміння для цієї справи. Підтримали її тільки членки Союзу Українок Америки. Окружна Управа СУА і 27 Відділ СУА у Піттсбургу взяли активну участь. Членки 27-го Відділу СУА під проводом п-і Катерини Довбенко, професора української мови Піттсбурзького університету, перебрали на себе левину частину праці, щоб виступ українок на Стейтовій Зустрічі вийшов якнайкраще.

У п'ятницю ввечері в рамках мистецької програми виступила танцювальна група „Полтава" під керівництвом Люби Глотковської і здобула велику симпатію публіки своєю появою та мистецьким виконанням українських національних танців. Ролю конферансьє тієї програми

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Канаді поставлено пам'ятник українським поляглим героям

Вінніпеґ. — В Канаді поставлено і в неділю, 29-го травня ц. р., врочисто відкрито та поблагословлено пам'ятник Невідомому Українському Воякові — Поляглим Героям у виконанні скульптора Леоніда Молодожанина. Торжество відкриття і посвячення пам'ятника започатковано співом канадського й українського національних гимнів та вступним словом голови Ділового Комітету побудови цього пам'ятника, головного контролера УНС мгра Івана Геврика, який провадив програмою врочистости. Президент СКВУ о. д-р Василь Кушнір був почесним головою цього Комітету. Після короткого слова представника Канадського Леґіону п. Олійника, пам'ятник відкрив Владика Митрополит Максим Германюк в асисті о. д-ра В. Кушніра, представника Українських Канадських Ветеранів П. Окраїнця та голови Комітету мгра І. Геврика. довершивши, після відкриття, чину архиєрейського благословення пам'ятника.

Під час відкриття пам'ятника Поляглим Героям у у Вінніпеґу

У другій частині врочистости була відправлена соборна Архиєрейська Панахида за Поляглих Героїв із відповідним до нагоди словом Владики Митрополита Максима Германюка та опісля Апелем, що ним провадив І. Бойчук. Закінчено врочистість. покладенням вінків біля Пам'ятника.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в червні 1977 року 216 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 4 і більше аплікацій надіслали: Юлія Демчук (76) — 6, І. Петрунцьо (78) — 6, С. Горалевський (106) — 6, П. Федик (292) — 6, Віра Баніт (473) — 6, С. Мотрович (295) — 5, М. Хоманчук (5) — 4, Олена Олек (22) — 4, Квітка Стецюк (25) — 4, М. Шеремета (70) — 4, А. Кушнір (83) — 4, Б. Припхан (399) — 4.

По 3 аплікації надіслали: Марія Кульчицька (8), М. Ольшанський (51), Т. Дуда (163), Стела Раєн (171), Т. Кубарич (217), Марія Дейчаківська (233), М. Кігічак (240), Ольга Челюсняк (266), І. Чопко (271), Б. Ясінський (287), Марія Лисогір (322), М. Романик (394), І. Телюк (414), Є. Омельченко (451), Дарія Манило (474).

По 2 аплікації надіслали: Люцина Олесницька (27), Т. Сливінський (59), Д. Стець (59), І. Данилюк (93), В. Кобіто (121), І. Драбик (124), Ґльорія Пащин (125), Анна Яремко (154), А. Джула (161), Галина Гаврилюк (170), П. Щерба (173), В. Палідвор (204), П. Ґут (220), Б. Карачевський (221), І. Іваник (234), Анна Ремік (238), О. Чабан (242), Ольга Недошитко (256), Марта Турчин (278), Мелянія Міланович (287), Віра Напора (291), В. Шпачинський (327), Е. Притула (337), І. Гаврилюк (360), Ф. Петрик (362), Ю. Цегельський (368), Ю. Ярема (372), В. Гетманський (374), Ю. Трипупенко (424), Б. Зорич (432), Ольга Плешкевич (448).

По одній аплікації надіслало 50 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала в червні 1977 р. 216 аплікацій нових членів.

БРЕЖНЄВ МАВ РОЗМОВУ З АМБАСАДОРОМ ТУНОМ, КРИТИКУВАВ ПОЛІТИКУ ЗСА ЗА ЛЮДСЬКІ ПРАВА

Амбасадор Малколм Тун (зліва) з Леонідом Брежнєвом у Кремлі.

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід Брежнєв прийняв у вівторок, 5-го липня ц.р. на спеціяльній авдієнції американського амбасадора до Москви Малколма Туна і намагався повчати його про закордонну політику Адміністрації президента Джіммі Картера. Брежнєв, який до речі перший раз зустрінувся з амбасадором ЗСА офіційно від часу його акредитації, заявив, що багато аспектів в політиці Адміністрації президента Картера незгідні з ціллю конструктивного розвитку у совєтсько-американській співпраці. Зустріч совєтського верховоди з амбасадором Туном відбулася день після того, як американському амбасадорові відмовлено виступити у совєтській телевізії з нагоди державного свята ЗСА Дня Незалежности, бо він не погодився на цензурований текст своєї промови та відмовився пропустити в своїм слові ті місця, які відносилися до людських прав. Совєти вимагали, щоб амбасадор Тун скреслив слова, що „Америка продовжуватиме голосити публічно своє переконання про людські права, з надією, що порушення цих прав, де б вони не проявлялись, колись закінчаться". Зустріч амбасадора Туна з Леонідом Брежнєвим тривала одну годину і 40 хвилин. В розмові не було згадки про випадок амбасадора з телевізією, але совєтський диктатор ввесь час повертався до теми людських прав і накидався на Адміністрацію президента Картера за цю справу. В часі зустрічі Брежнєв передав Тунові листа до президента Картера. Покищо зміст листа невідомий, але совєтська пресова аґенція ТАСС заявила, що Брежнєв відповідає на листа президента ЗСА, пересланого йому раніше. Це викликало серед політичних кругів спекуляції, що Брежнєв може займає в листі становище до пропозиції Картера, що він хотів би зустрітися з ним осінню цього року. Згідно з інформацією речника амбасади ЗСА, стан здоров'я Брежнєва мабуть поправився, бо він виглядав краще, як в часі зустрічі з державним секретарем Сайрусом Венсом і в часі візити у Франції. Згідно з інформацією ТАСС, Брежнєв тільки „бажав пригадати принципи", на яких спирається совєтсько - американська співпраця, яка повинна бути базована в першу чергу на рівности, взаємній пошані і невмішуванні у внутрішні справи. Шорсткий тон повідомлення ТАСС вказує, що різниці поглядів між кремлівськими верховодами і Адміністрацією президента Картера існують, а коментатори вважають, що відношення однієї країни до другої перебуває на найнижчому рівні від часу існування детанту. У совєтській пресі ведеться проти ЗСА постійна кампанія, переважно за людські права. Газета „Правда" з 5-го липня ц.р. знову закинула американському урядові, що він затискає права національних меншостей в ЗСА, але натомість боронить таких прав за кордоном.

Також „Известия", яка є органом Верховної Ради СССР, закинула президентові Картерові „подвійну гру" у справі бомбовика Б-1, продукцію якого нібито зупинили, але модель вже випродукуваний і досліди будуть продовжуватися. У такій атмосфері, кажуть політичні спостерігачі, навряд чи зможе відбутися зустріч президента Картера з Брежнєвом.

Українським радіопередачам СіБіСі сповнилося 25 років

Вінніпеґ (КУК). — Дня 1 липня 1952 року, в день Домінії-Канади, тодішній міністер закордонних справ Л. Б. Пірсон офіційно відкрив українські радіопередачі на коротких хвилях Міжнародної Служби СіБіСі. У своєму слові міністер Пірсон підкреслив вклад у розбудову Канади українців, одної з більших національних груп в Канаді побіч бритийців і французів, їх повно — і рівно-правність в структурі демократичної системи Канади, і рівночасно вказав на потребу та значення постійного інформування про це українців в Україні, передаючи їм об'єктивну інформацію про все, що діється в Канаді та в світі, як засіб розвивання зрозуміння й прихильности між народами для збереження тривкого миру в світі.

В той час, тому 25 років, комунікати Міжнародної Служби СіБіСі, передавались в 5-ох мовах, а сьогодні світ слухає щоденних вістей з Канади на 11 найбільших мовах світу, в тому і в українській мові. Ці українські передачі подаються двічі кожного дня, разом 45 мінут пересилань, яких слухає приблизно 25 мільйонів українців, головно в Україні, та в інших країнах обох Америк. Европи, Азії й Австралії.

Пересилання щоденних українських радіопрограм з Канади постійно інформує українців цілого світу про життя й розвиток Канади, про ролю, яку Канада сповняє в світі, головно на полі збереження миру і допомоги іншим країнам, про життя 650.000 канадських українців, які зберігають свою мову й культурну ідентичність, як інтеґральну частину багатогранної культури Канади, і яку для того оправдано вони вважають своєю країною.

В ПАКІСТАНІ ВІЙСЬКО ПЕРЕБРАЛО ВЛАДУ

Ісламабад, Пакістан. — У вівторок, 5-го липня, пакістанська армія повалила владу прем'єра Зульфікара Алі Бутта, проголосила воєнний стан, але обіцяла, що в жовтні цього року відбудуться вільні парляментарні вибори.

Державним переворотом провадив ген. Мохаммед Зія уль-Гаґ, шеф штабу армії, який тепер фактично перебрав контролю над урядом, хоча зазначив, що головою держави залишається дотеперішній президент Фазаль Елагі Човдрі, як теж повідомив, що конституція з 1973-го року надалі залишається в силі. Ген. Зія, промовлячи на телебаченні після перевороту, який відбувся без кровопролиття, поінформував, що прем'єр Бутто, члени його кабінету і провідники опозиції перебувають „під охороною збройних сил", федеральний парлямент розпущено, губернатори провінцій звільнені із своїх постів, як теж припинено всю політичну діяльність. Однак ці заходи „тільки тимчасові" і збройні сили не плянують стати постійним урядом Пакістану — сказав ген. Зія, який теж поінформував, що обов'язки губернаторів покищо виконуватимуть головні судді чотирьох провінцій тієї азійської країни.

Державний переворот наступив після чотиримісячних заворушень, які розпочалися після останніх парляментарних виборів. Ті вибори виграла Народна партія, очолювана прем'єром Буттом, але опозиційний Національний союз твердив, що вибори були пофальшовані. Дійшло до масових демонстрацій і збройних зударів, в наслідок чого згинуло понад 300 осіб. Хоча суперницькі партії почали переговори з метою дійти до порозуміння і навіть вирішено перевести нові вибори в жовтні, то обидві сторони не могли погодитися щодо способу переведення самого голосування. З уваги на те, збройні сили вирішили тимчасово перебрати владу над урядом, але ген. Зія, який правитиме у спілці з радою, в склад якої мають ввійти шефи штабу фльоти і летунства, обіцяв, що після жовтневих виборів влада перейде в руки цивільного уряду.

Король Еспанії заприсягнув новий уряд

Мадрід, Еспанія. — У вівторок, 5-го липня ц. р., король Еспанії Хуан Карльос заприсягнув новий кабінет з прем'єром Адольфом Суарезом на чолі і при тому відступив від звичаю, що в часі присяги члени уряду повинні клячати, як вияв льояльности до еспанської корони. Члени кабінету, до речі третього вже з черги після смерти Франка 19 місяців тому, присягнули також, що будуть шанувати людські права і поважатимуть закони країни. До 19-членного кабінету переважно входять члени або прихильники новоствореної Суарезом політичної партії Центру і більшість з них є економічними та фінансовими експертами, бо країна знаходиться в господарських трудношах і прем'єр Суарез намагатиметься, з допомогою країн Західньої Европи, поправити ситуацію. До кабінету входить також один військовик ген. Мануель Ґутієррез Меллядо, який належить до ліберального крила старшин. Він займатиме становище заступника прем'єра і міністра оборони і відповідатиме за всі роди армії. Пересічний вік членів уряду є 45 років, найнижчий від часу громадянської війни. Реґіональні проблеми, у формуванні нового кабінету, були також взяті під увагу. В кабінеті буде створений окремий пост для нагляду над справами басків, катальонців і інших, які домагаються автономії, а навіть самостійности.

Ватикан закликає уряди допомагати католицьким школам

Рим. — Перший раз в історії Ватикан у вівторок, 5-го липня, звернувся до урядів держав, щоб фінансово допомагали католицьким школам по цілому світі. Свята Конґреґація для справ католицької освіти опублікувала об'ємистий звіт під заголовком „Католицька школа", який твердить, що католицьке шкільництво тепер конечно потрібне „в обличчі матеріялізму, прагматизму і технократизації сучасного суспільства". Базуючись на принципах Святого Письма, католицькі школи можуть відіграти дуже важливу ролю в житті тих осіб, які в майбутньому провадитимуть світом, а ці особи введуть в життя держав моральні і гуманітарні цінності — зазначено в звіті.

Звіт „Католицька школа" виготовлювано протягом 5-ох років і в цій праці взяло участь біля 3,000 спеціялістів з різних країн. В нім зазначено, що деякі держави, як Італія, Еспанія і Західня Німеччина, вже довший час фінансово підтримують католицькі школи, але більшість країн цього не робить. З уваги на те, часто трапляється, що до тих шкіл можуть ходити тільки діти з багатших родин, а це є несправедливо — твердить звіт Ватикану.

Хоча Ватикан досі ніколи не звертався до урядів держав, щоб фінансово допомагали католицьким школам, то окремі єпископи часто видвигали такі пропозиції. В ЗСА ієрархія Католицької церкви часто критикувала і далі критикує рішення Найвищого Суду та інших судів, які твердять, що фінансова урядова допомога порушувала б Конституцію, яка встановляє відділення церкви і держави.

Помер Владімір Набоков

Монтро, Швайцарія. — Минулої суботи, 2-го липня, тут на 78-му році життя помер видатний письменник Владімір Набоков, який писав свої твори російською та англійською мовами. Набоков, який родився в Петербурзі, але покинув Росію після приходу до влади большевиків, відомий за такі праці, як „Марія", „Король, королева, волєт", „Сміх у темряві" та інші, які були написані російською мовою, а відтак перелóжені на англійську, як рівнож знаний за його твори англійською мовою: „Лоліта", „Ада", „Ди Ріал Лайф оф Себастіян Найт", „Пнін" „Пейл Фаєр" тощо.

Владімір Набоков студіював в Кембридж університеті в Англії, а відтак поселився спершу в Берліні, а потім в ЗСА, де був професором в Корнельському університеті, як теж викладав у Гарварді та інших американських університетах. Він жив у ЗСА від 1939-го до 1959-го року, прийнявши американське громадянство. Від 1959-го року до своєї смерти Набоков проживав у Швайцарії.

Суперечності між совєтськими і західніми комуністами продовжуються

Рим. — Італійська тричленна комуністична делеґація, яка повернулася в понеділок, 4-го липня ц. р. з Москви, де вона вела переговори з московськими ідеологами, заявила, що між Комуністичною партією Італії і настановою Москви у відношенні до оцінки „еврокомунізму" все ще існують великі різниці в поглядах. Голова італійської групи Джіянкарльо Паєтта заявив групі кореспондентів, що він і члени його групи виразно заявились в Москві за автономною діяльністю західніх комуністів. Він оминав назви „еврокомунізм", яка широко вживається тепер для окреслення політичної тенденції в деяких західніх комуністичних партіях для підкреслення окремішности від Москви і опозиції до її політики. Комуністична партія Італії, яка нараховує 1,7 мільйонів членів, є одною з найсильніших марксистських груп на Заході. Паєтта, який є членом директорії італійської Компартії, також заявив, що його делеґація дискутувала з росіянами проблему дисидентів у східньо-европейських країнах, ситуацію в Чехо-Словаччині і справу атаки на лідера еспанських комуністів Сантіяга Карільйо. „Очевидно, існує різниця поглядів на багато справ між нами і совєтськими представниками", але він заступав думку, що дискусій потрібно для вияснення багатьох справ. Італійська група зустрічалась в Москві з Міхаїлом Сусловим, Борисом Пономаревим і Владіміром Заґладіним. В московському комунікаті, поширеному пресовою аґенцією ТАСС, говориться, що такі періодичні зустрічі є корисними і потрібними. Відповідаючи на запитання кореспондентів, Паєтта заявив, що остання атака на Сантієґа Карільйо, яка була надрукована у совєтському журналі „Новоє Врем'я", не сприяє дискусіям між західніми і совєтськими комуністами. Совєти оправдувались, що атака на Карілья не означає, що СССР ворожо ставиться до еспанської Комуністичної партії. Паєтта також відмітив, що він поновно і виразно підніс справу у переговорах про дисидентів в Совєтському Союзі й інших комуністичних країнах Східньої Европи, зокрема в Чехо-Словаччині.

У висліді мабуть переведених розмов, совєтський марксистський ідеолог Вадім Заґладін помістив в органі КПСС „Правда" з 3-го липня ц.р. пересторогу для закордонних комуністичних партій, в якій говориться, що критика ними Совєтського Союзу може бумерангом видбитися на усіх комуністичних партіях. Політичні спостерігачі вважають, що виступ Заґладіна був прямою відповіддю на критику політики Совєтського Союзу компартіями Франції, Еспанії й Італії, які ставили під сумнів правильність поступування кремлівських верховодів у відношенні до дисидентів і внутрішньої політики СССР взагалі. Вадім Заґладін, який недавно зустрічався з італійськими комуністами, заявляє у своїй статті, що в остаточному висліді всяка антисовєтська і антикомуністична кампанія, без огляду з якої причини ведена, є також скерована проти братніх партій в капіталістичних країнах".

Румунія піддержує незалежність західніх компартій

Відень, Австрія. — Ройтер інформує, що Центральний Комітет Комуністичної партії Румунії зайняв офіційне становище до спору західніх комуністичних партій з Москвою і чимраз більше зростаючої дискусії на сторінках преси над питанням т. зв. „еврокомунізму". Партійна газета „Сцінтія" заявляє, що окремі компартії мають право і обов'язок вести свою власну політичну діяльність. Хоча газета не згадує про останню атаку совєтського журналу „Новоє врем'я" на лідера Комуністичної партії Еспанії Сантіяга Карільйо, але в загальному висловлюється, що було помилкою посилювати дискусію, висувати обвинувачення і загострювати різниці в комуністичному русі. Комуністичні партії Західньої Европи, на думку згаданої румунської газети, досягнули великих успіхів у своїй праці завдяки тому, що вони поставили інтереси своїх країн на перше місце. Подібне становище зайняв минулого тижня ЦК мадярської Комуністичної партії, кажучи, що самотійно діючі Компартії на Заході „мають право обирати вільно напрям демократичного перетворення у їхніх країнах і розбудовувати соціялістичну спільноту".

Сен. Павло Юзик вимагає поширення канадської делеґації

Оттава. — Сенатор Павло Юзик, промовляючи в канадському сенаті у вівторок, 28-го червня, звернувся з вимогою до уряду подати поіменну листу канадської делеґації, яка бере участь в конференції в Беоґраді і вказав на конечність включення в цю делеґацію представників Сенату і Палати послів.

Вимогу сен. Юзика піддержали сенатори Ендрю Томпсон з Онтаріо і Джордж ван Роґґен з Ванкуверу, вказуючи на делеґацію ЗСА, яка за згодою американського уряду включає кількох сенаторів і членів Палати репрезентантів.

Речник уряду в Сенаті подякував сен. Юзикові за влучну заввагу і заявив, що урядові чинники розглянуть можливість включення кількох членів парляменту в склад канадської делеґації.

„Дружньо, збадьорено" працює молодь в Україні ... під час вакацій

В кількох числах київської „Радянської України" інформують, у який спосіб молодь цього року проводитиме літні вакації, здобуваючи „честь змолоду". І так студенти Луцького державного пединституту ім. Лесі Українки ... „вирішили" провести літні вакації на ...будовах Сурґута Тюменської области. Як пише „Радянська Україна" — це вже їхня дев'ята поїздка на „ударні" будови Совєтського Союзу. Вони не вийняток, бо цього року з ними поїхали працювати студенти Володимир-Волинського технікуму, а також Шацького лісового й Нововолинського технікумів. Окрім цього, понад 12,000 комсомольців та молоді Козелецького району на Чернігівщині беруть участь у Всесоюзному комсомольсько-молодіжному суботнику.

„Дружньо, збадьорено вийшла на комсомольський суботник молодіжна бриґада", — мовить „Радянська Україна".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Спадщина зобов'язує

Американці знані зі своєї жертвенности, бо допомагають не тільки своїм менш щасливим співгромадянам, але також потребуючим людям практично в цілому світі. У першій половині 1975-го року, коли комуністи окупували Південний В'єтнам, Камбоджу та Ляос, американці доказали свою жертвенність і гуманність тим, що федеральний уряд допоміг біля 145,000 втікачам із цих азійських країн дістатися на волю, а відтак урядові чинники, приватні американські організації і тисячі американських громадян допомогли великій більшості тих втікачів поселитися в ЗСА та дістати затруднення, мешкання тощо. Тодішній президент Джералд Форд в той час заявив, що ,,ми є країною, яка була створена імігрантами з усіх частин світу, і ми завжди були і будемо гуманітарною нацією''.

Сьогодні, влітку 1977-го року, американський нарід має ще одну нагоду доказати свою гуманність і жертвенність, і то знову у відношенні до втікачів із країн Індокитаю, зокрема з тепер вже ,,об'єднаного'' комуністичного В'єтнаму. Протягом останніх двох років з В'єтнаму, Камбоджі і Ляосу втекло багато чоловіків, жінок і дітей, які тепер проживають в жалюгідних обставинах в портових містах Тайланду та інших азійських країн, а деякі вже місяцями живуть таки на тих човнах, чи човниках, якими втекли із згаданих трьох комуністичних держав. Деяких втікачів прийняли західньо-европейські держави і Австралія, але велика більшість з них далі живе в страшній нужді, очікуючи дозволу на переїзд до ЗСА чи до азійських держав, які є союзниками Америки.

Уряд президента Джіммі Картера вже поробив заходи в справі поселення частини втікачів у приязних азійських державах, а Державний департамент заявив свою підтримку пропозиції, щоб 15,000 втікачів з Індокитаю одержали дозвіл поселитися в ЗСА. Білий Дім теж прихильно ставиться до цієї пропозиції.

Однак, ряд впливових членів Конгресу противиться приїздові нових втікачів з Індокитаю, мотивуючи свою опозицію тим, що, мовляв, переселення такої кількости в'єтнамців, камбожців і ляосців до ЗСА потягне за собою великі кошти та що ті втікачі позбавлять затруднення американців. Але ці законодавці не беруть під увагу, що 60 відсотків із втікачів — це діти, які не будуть конкурувати з американськими громадянами щодо праці. Крім того, нові еміґранти були б розселені по цілій країні, і тому їхній приплив не повинен спричинити жадних економічних труднощів для ЗСА.

В додатку, противники приїзду нових втікачів з Індокитаю чомусь ,,забувають'', що кожного року до ЗСА прибуває на постійне поселення коло 300,000 іміґрантів, а втікачів із згаданих трьох комуністичних держав було б більки 15, 000. Крім того, як вказують речники Державного департаменту, ЗСА в 1950-их роках прийняли біля 50,000 мадярів і близько 700,000 кубинців, які втекли від комуністичних режимів, а після Другої світової війни Америка дозволила понад 400,000 втікачам із Совєтського Союзу та інших комуністичних країн Східньої Европи поселитися в цій країні. Америка тепер не може закрити дверей перед кільканадцятьма тисячами в'єтнамців, камбожців і ляосців, цими найновішими втікачами від комуністичного терору, зокрема тому, що ЗСА в минулому допомагали тим народам протиставитися комуністичній агресії.

Причини, чому ЗСА повинні прийняти цих найновіших втікачів з Індокитаю можна найкраще підсумувати словами Джорджа Міні, президента Американської Федерації Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій, які він виголосив ще навесні 1975-го року: ,,ЗСА мають моральне зобов'язання, від якого не можуть втекти. Ми є народом іміґрантів. Відкидаючи їх, ми заперечували б нашу спадщину та історію цієї країни, як прибіжища для пригнічених.''.

НОВИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ

Вінніпеґ, Колеґія Св. Андрея. — Сенат Манітобського університету на своїх зборах 7-го червня ц. р. у принципі надав спеціяльний статут афіляції Колеґії Св. Андрея із згаданим державним університетом. Від 1962 р. Колеґія була в стані асоціяції з Манітобським університетом. Афіляція Колеґії була передумовою її угоди з тим університетом з 1962 р.

Принципи афіляції опрацював і порекомендував Сенатові спеціяльний Сенатський комітет (і Екзекутива Сенату), представниками Колеґії, в якому були ректор Колеґії прот. М. Юрківський і член Дирекції проф. П. Кондра. Рекомендації афіляції (між іншим, апробовані зборами Консисторії УГПЦеркви в Канаді, що відбулися в травні ц. р.), складаються із таких точок (подаємо переклад рекомендацій):

1. Сенат Університету Раді Реґентів рекомендує:

а) Надати Колеґії Св. Андрея спеціяльний афіляційний статус Колеґії з Університетом з тим, що її академічна діяльність буде зосереджена на студіях, які відносяться до української культури. Цей спеціяльний афіляційний статус апробується в принципі і під умовою, що настане вирішення проблем, вказаних в рекомендаціях I (б) до I (д) Комітету ,,Ад гок'', як слідує:

(б) Колеґія Св. Андрея повинна допоміжно доповнювати програму даних відділів Манітобського університету, а в тім:

1. Викладати академічні предмети, що входять в програми реґулярних університетських ступенів, які пов'язані з ділянкою українських студій;

2. Провадити досліди в ланці української культурної спадщини;

3. Допомагати суспільству в збереженні й розвитку української культурної спадщини.

(в) Колеґія Св. Андрея залишається незалежною щодо своїх інших завдань, а саме:

1. Як центр теологічного вишколення для Української Православної Церкви;

2. Як студентський гуртожиток, що має прищеплювати українським канадським студентам прикмети суспільно-етнічного самовизначення.

(г) Предсідник Сенату повинен покликати до життя Діловий комітет, який має служити як спеціяльний Комітет ,,Ад гок'' Сенату, і цей Комітет повинен включати по двох представників від Колеґії Св. Андрея, Ради Реґентів і Сенату. Комітетові буде доручено простудіювати всі практичні точки, пов'язані із створенням для Колеґії Св. Андрея нового статусу, який повинен охоплювати вищевизначені цілі; він повинен подати свої рекомендації до вищезгаданих тіл (Колеґії, Ради Реґентів і Сенату) якнайскорше, але ніяк не пізніше 9-ти місяців. Дотеперішня угода Колеґії з Університетом нехай продовжується один рік.

(ґ) Діловий комітет повинен бути уповноважений покликати до життя, залежно від потреб, під-комітети, в яких були б представники Колеґії Св. Андрея й Університету.

(д) Спеціяльний сенатський Комітет ,,Ад гок'' рекомендує, щоб Діловий комітет, або один з його підкомітетів простудіював наступні питання:

1. Заанґажовання персоналу для академічних курсів Колеґії;

2. Нові курси і зміна в програмах курсів;

3. Бібліотека;

4. Питання, які стосуються фондів, бюджету, асекурації, вживання будинків тощо;

5. Назначування осіб на вищі адміністративні становища;

6. Статус студентів Колеґії;

7. Представництво Колеґії в керівних органах Університету.

2. Сенат рекомендує Раді Реґентів (університету) в потребі продовжити існуючу угоду Колеґії з Університетом до того часу, поки не буде зформульована й підписана нова угода.

3. Дотеперішній спеціяльний Комітет ,,Ад гок'' повинен бути розв'язаний.

На базі вищеподаних рекомендацій, Сенат Манітобського університету в принципі апробував афіляцію Гуманістичного відділу Колеґії з державним Манітобським університетом, а за Богословським Факультетом Колеґії визнав повну свободу. Вся позаакадемічна діяльність Колеґії, як різні курси, культурно-освітня праця і т. ін. також залишаються під відповідальністю самої Колеґії Св. Андрея, а з нею — Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Богословський факультет та іншу діяльність Колеґії в усіх відношеннях далі повинно підтримувати українське суспільство.

Д. Відрак

ШКІЛЬНИЦТВО В САВДІЙСЬКІЙ АРАБІЇ

Савдійська Арабія не витрачає всього свого величезного бюджету, призначеного для освіти, почасти тому, що в численних випадках попросту не може знайти місця для збудування шкільного будинку. Справа з винаймом місця доволі скомплікована. Під управою уряду є понад 2.000 початкових шкіл (для населення 6-8 мільйонів душ), в яких учиться більше як півмільйона дітей. Савдійська Арабія має високо розвинену систему для вищих і фахових шкіл, як теж інститутів для вишколювання учителів по більших і менших містах. В деяких випадках сільська школа — це попросту гурт кочовиків у пальмовому ліску. Чужі контрактори в перегонах здобути якнайбільше готівки не раз підвищували контракти запропонованої ціни для збудування шкільних будинків понад їх дійсну вартість. Для одного комплексу школи зроблено предложення в ціні 480 мільйонів долярів, коли ж фахівці розглянули той плян, переконалися, що за таку саму роботу одна компанія вимагає тільки 130 мільйонів долярів. Тому мусили наново робити контракти.

Уряд старається прослідити, чому діти такої багатої країни покидають школи. Більше ніж 2/3 усіх учителів у Савдійській Арабії — це переважно єгиптяни. Є теж небагато брітійців і дуже мало американців. Американці вивчають арабську мову набагато швидше ніж інші чужинці. Вони вживають простіших слів і швидко створюють свої запаси слів. Навчання дівчат і хлопців і далі відбувається окремо. Інтеграція могла б бути корисна до деякої міри, але спричинилася б до непорозумінь в інших ділянках дуже консервативного суспільства. Савдійським жінкам усе ще не дозволено правити автом — хоч чужим арабкам і мусулманкам вільно. Савдійським жінкам не дозволено також працювати в урядах, крамницях, фабриках.

Освіта не є примусова в Савдійській Арабії, почасти тому, що держава не має змоги задоволити вповні домагання настановити вчителів у всіх далеких оазах, селах і бедуїнських таборах. Міністерство освіти старається створити нову систему підручників для навчання англійської мови і заохочує створити фабрику для конструкції готових будинків. В освіті тепер стараються пристосувати слухово-зорову допоміжну систему, основувати шкільні бібліотеки, як теж інститути для вишколення учителів. Держава закупить устаткування для наукових лябораторій і слухово-зорові допоміжники, за яких 60 мільйонів долярів ще цього року. Майже все те доставлять ЗСА.

Савдійські школярі, яких є коло 200.000. дістають у школі заморожені пакети харчів на другий сніданок. Ті пакети спершу висилали французька і швайцарська компанії від 1972-го року лише до далеких оаз і сільських областей. Тепер цю систему поширили й по містах. В пакетах є м. і. засушений виноград, бісквіти, риж з м'ясом або равіолі. У справі харчів у пакетах зчинилося чимало полеміки, але — як заявив представник міністерства освіти — держава старається змінити на краще харчові звички не тільки дітей, але й їхніх родин. Чужі спеціялісти обраховують кошти доставки тих харчів літаками на п'ять мільйонів долярів річно.

Уряд виготовляє ,,плян поготівля'' щодо раціонування бензини

Вашинґтон. — У вівторок, 5-го липня, президент Джіммі Картер відбув нараду з Джеймсом Шлесінджером, головним дорадником Білого Дому щодо енерґетичних справ і доручив йому виготовити вичерпний ,,плян поготівля'' щодо раціонування бензини, що його мають незабаром передати під розгляд Конґресу. Речники уряду підкреслюють, що раціонування було б встановлене тільки на випадок ,,наглої потреби'', наприклад, проголошення нового ембарґо на нафту арабськими країнами. Президент сподівається, що такий плян раціонування зменшив би вживання бензини на 25 відсотків, але надіється, що ніколи не мусітиме вводити такий плян в життя.

Рішення президента Картера виготовити ,,плян поготівля'' щодо раціонування бензини наступало саме в час, коли Білий Дім і чільні члени Конґресу почали застановлятися над можливістю, що всеохоплюючий енерґетичний плян Президента, представлений ним в квітні цього року, не пройде через всі відповідні комісії обох Палат Конґресу і через обидві Палати протягом поточної сесії, а роботу над ним треба буде закінчувати щойно під час наступної сесії, яка розпочнеться в січні 1978-го року. Президент, однак, приготований на таку можливість і вважає, що ті частини його пляну, які не будуть схвалені цього року, можуть бути схвалені і в наступному році, або і пізніше.

Леся Лисак

БЕНКЕТ

Це модне тепер слово і бенкетів у нас багато. Та це був дуже особливий, я б сказала, чарівний бенкет. Маю охоту назвати його ,,пир'', бо цей вислів чула колись в дитинстві.

Гості прибули незапрошені. Не хвилюйтеся, дорогі читачки, я теж знаю, що це значить, коли до вас несподівано прибудуть гості, а ви зовсім неприготовані! Та це були вийняткові гості. Я не мусіла їздити на закупи, мучитися годинами біля печі, а відтак мити гору тарілок. Мої несподівані гості прилетіли й відлетіли дуже скоренько, залишаючи ясну радість.

Уявіть собі: соняшний літній ранок в індустріяльному місті. Один із рідкісних тепер ранків, коли не віє дошкульний вітер, ані не мучить прикра волога духота. Ранок погідний, як молодеча мрія. А я вже так стужилася за дрібкою золотої радости! Бо, йдучи щоранку до роботи, ніколи не відомо, що там чекає: чи насуплений ,,бос'' з в'їдливими зауваженнями, чи неврастенічний ,,шапер'', що прийшов зранку виладувати свої кепські гумори. Не знаю, як буває в інших місцях праці, але в комерсійному світі погідна атмосфера є рідкісним явищем. Тож я до болю прагну бодай крихітки чогось гарного, доброго, милого, що підбадьорило б на дусі. І раптом, крізь залите сонцем вікно чую голосний радісний гомін птахів. Відомо, що вранці птахи щебечуть, вітаючи новий день, але такого інтенсивного, розрадуваного щебетання ще не чула. Що за причина? Виглядаю крізь вікно. А це на вишенці зібралася чимала кумпанія крилатих гостей!

Вишенька, з браку місця росте за будиночком, який шумно зветься ,,ґаражем'', хоч заїхати до нього навіть малим автом неможливо. Посадила її Мати, щоб росло щось, що нагадує Дім, той за морем. Правду кажучи, вишенька не є така, як ми запам'ятали здому. Коли у нас вишні доспіли, ягоди мали прекрасний багряний вишневий кольор, аромат і були дуже смачні. Пригадуєте, як робили з них вишняк? Сушили їх теж на узвар. А деревце, що росте за ґаражем, родить квасні ягоди, які, навіть доспівши, не є вишневого кольору і є дуже квасні. Сирими можна їх їсти, коли хтось любить смак оцту. Вареники з них нікудишні, бо навіть додавши багато цукру, дістається оскому. Єдине до чого вони пригожі — це до заварювання у слоїках на так звані ,,паї''. Деякі американці це роблять, нарікаючи, що треба додавати більше цукру, як ягід. Звуть їх ,,савер черí'', і на ринку вони багато дешевші як солодкі черешні. У нашому селі звали цей рід ,,вишень'' чомусь ,,шпанками''.

Проте, моя вишенька має одну добру прикмету: коли навесну вона зацвіте, виглядає казково! Біле квіття, мов молодеча романтика, нагадує наші квітучі сади. Є щось небуденне, неповторне, у гілках замаєних білою красою. І тоді я радію, уявляючи собі, що весна прийшла в гості.

Того ранку, почувши пташиний концерт, побачила на вишенці гурму птахів. Це не були ні горобці, ні робіни, яких тут багато. Я не морочила собі голови, щоб дізнатися, що це за птахи. Головне, що вони співали, ласуючи ще недоспілі ягоди. Не було сумніву, що ягоди, які щойно як у нас казали — починали ,,паленіти'', дуже їм смакували! Вони заїдали їх чистенько, не кидаючи вниз так званих кісточок. Деякі, видно мами або батьки, несли в дзьобиках кудись ягідку, певно для пташат у гніздах. Це теж гарний жест, що пам'ятали про своїх дітей.

Такий бенкет дуже мені сподобався. Не було довгих промов, не було ніяких збірок. Не було критики, що якась страва недобра, що один наклав на тарілку забагато, а другому не вистачило. Не було кельнерів, які або зволікають з подаванням вже вихололих страв, або приносять все нараз, щоб позбутися. Не було брязкоту тарілок під час мистецького виступу співака чи рецитатора. Не було напруженої атмосфери. Була краса ранку у золоті сонця і невимушений, спонтанний концерт! — Оце штука - всміхнулася - водночас бенкетувати й співати! Людина того не втне!

Мої крилаті гості мали добрі манери, не були захланні. Поїли трохи ягід з вершка і, співаючи, відлетіли. Може цей спів у пташиній мові означав ,,дякуємо?'' Та навіть, якщо це не була б подяка, я все таки була дуже розрадувана. Це були дуже милі, невибагливі, гості, які ,,ґратісово'' дарували мені ранній концерт. Я чекала на них ще кілька наступних ранків, та вже не прилетіли. Чи вирішили, що решта ягід належить мені? Щоб засушити їх на узвар на зиму?

Надходять вакації. Бажаю нашим читачам і пташиних концертів, і багато інших милих подій, які приносять літо й дозвілля. Бажаю золотої радости, якої так мало у буднях. Бажаю того погідного настрою, який принесли птахи, що бенкетували на вишенці, коли світ став знов привабливий, а в життя вплелася золотиста нитка відради.

Володимир Барагура

ВРЯТОВАНИЙ ПОТОПЕЛЬНИК

(Зі збірки ,,Калиновий міст'')

Одним із найбільш улюблених наших розвагових зайнять було рибальство. Ми рибальчили всяко. У вільний час до схід сонця бігли ми далеко за місто, де над річкою Скло простягалися безмежні левади й сіножаті, вкриті безліччю барвистих квітів, над якими бриніли комахи. Там ми вмощувалися в комишах, очеретах, шуварах і верболозах або сідали під надбережними деревами, що схиляли свої віти аж до плеса води, і закидували вудки на меншу рибу — ковблики (пічкурі) й плотички та ,,козульки'' на грубшу рибу — щуки, шарани, лини, карасі, в'юни. Про місця, де риба ,,брала'', ми довідалися від професійного рибалки Лесика. Про нього говорили, що він живе не лише з риболовства, але є й крадієм. Проте ніхто ніколи не спіймав його на крадежу. Але Вус з нашої кляси, який жив на ,,станції'' хата-в-хату з Лесиком, бігмався, що раз був свідком, як Лесик бив сина і приговорював: ,,А не кради, а не кради! Не хочу, щоб ти виріс на злодія, як твій тато!''

Інколи ми під вечір, коли сонце сідало за крайнеба, або коли збиралося на дощ. Лесик казав, що тоді риба клює найкраще. Для принади радив пожувати макух і кинути в воду. Треба було зберігати тишу і мовчанку, щоб не полошити риби. Так само, борони Боже, щоб ваша тінь падала на плесо. Це лякало рибу. Тому риболовля вимагає великої терпеливости і витрати часу. В додаток можна впродовж годин ,,мочити'' вудку й прийти з порожніми руками.

Всі науки й поради досвідченого Лесика ми строго перестерігали. Проте, ніколи не вдалося нам спіймати стільки риби і такої великої, як це робив Лесик. В п'ятницю під вечір він приносив кілька-кілограмові щупачки, які продавав жидам на ,,шабас''. Деколи мав і коропи, але ми знали, що це не з річки, але з графських ставів. Їх ловив Лесик потаємно вночі у сіті-неводи, або ,,на світло'', пробиваючи їх з човна тризубним гарпуном...

Інколи Лесик брав нас з собою на риболовлю й показував рибні місця. Але тільки тоді, коли йшов рибалити для спорту й розваги. Ніхто не дізнався про ці місця, де Лесик вудив рибу професійно. Ніхто теж не знав, коли він іде на заробіткову риболовлю.

Вудки на меншу й ,,козульки'' на грубшу рибу робили ми самі. Лише гачки були ,,крамські'' (крамні — тобто куповані в крамниці). За вудило правили свіжо зрізані пружні ліщинові прути — тонші для дрібної риби, грубші і тугіші для більшої. До вудилища прив'язували ми волосінь або довгий тоненький, але сильний шнурок, до долішньої частини якого була почеплена прозора бараняча струна, щоб не була видна в воді. На кінці був олов'яний тягарець і гачок з принадою. Поплавець був споруджений із корка і протягнутого через його середину рогового стрижня гусячого пера.

,,Козулька'' мала більш скомпліковану побудову. Вудилище було грубше, шнурок кріпший. На кінці був почеплений подвійний гачок з зубцями, щоб риба не могла зірватися. Олов'яний важелець був тяжчий, поплавець з корка від бутля. Принадою були для меншої риби хробачки, черв'яки, комахи, шматки їжі, для грубшої — ковблики чи інша дрібна риба.

У шкільні дні ми рибалили в межах міста. Річка Скло пропливала через Яворів кількома руслами. Ми старалися вибирати такі місця, що нелегко впадали в очі дижурним учителям, я лантрували, щоб учні гляділи книжки, а не витрачали час на ігри, забави й розваги. Але ми були іншої думки...

Улюбленим нашим місцем був той рукав Скла, який пропливав через передмістя, що називалося ,,Гребля''. Воно безпосередньо межувало з центром міста. Це русло правило за лотоки для водяного млина. Цей старовинний дерев'яний млин славний на цілий Яворів і всю околицю. Велетенське дерев'яне коло з поперечними лопатами, на які з силою спадала з лотоків вода, оберталося безперервно, бо млин працював день і ніч. Рушійна сила води, що крутила колесо, з допомогою штудерно трансмісії заставляла працювати всю складну апаратуру млина. Млин відсівав полову від зерна і молов його на муку — разівку й питель різних сортів і ґатунків. Перемелював теж крупи і кашу, відвійку та послід для корму домашніх тварин і птиці.

Перед млином була брукована простора площа. Рух панував неймовірний. Одні вози заїжджали з міхами зерна, інші виїжджали з мукою, безліч їх стояла, чекаючи на чергу. Гомін людських голосів, іржання коней, брехіт собак заглушували одноманітно-ритмічний стукіт млинових пристроїв. Мельники увихалися в білих халатах, велетень-силач Гершко двигав на плечах центнерові міхи, наче б це були пір'їнки. Над усім піднімався тендітний, мов пудра, борошняний пилок.

Але задня частина млинового заводу була затишна й привітна. Приглушений млиновий гул, змішаний з одноманітним шумом лотокової води, створював успокоюючу симфонію звуків. Вода вижолобила під колом глибоку яму, в якій вирувала пінлива вода. Але далі вода була прозора так, що видно було на дні жорству (рінь) і пісок. Над берегом був зелений моріжок, перетиканий голубими незабудьками і гарячо-жовтими яскрами, росли плакучі верби, яких віття досягало плеса.

І саме тут було для нас ідеальне місце вудити під час навчального року. Доступ у те затишне місце був трудний, бо з греблі треба було сходити крутою, ледве протоптаною стежкою. Густе віття верб закривало нас перед небажаним оком ,,бельферів''. Тут просиджували ми з вудками довгі години. Здебільшого ми тільки ,,мочили'' їх у воді, бо лише рідко вдалося спіймати коблика чи малу плотичку. Раз Зердик наробив крику, що ,,взяла'' велика риба, але коли з трудом витягнув улов, показалося, що це...стара кальоша.

x

x x

Був чудовий червневий день. Наша рибальська група — Зердик, Северко, Славко і я вмостилися на надбережному моріжку в тіні крислатої верби. Ми закинули вудки. На верху греблі маленькі діти бавилися ,,лапанки''. Вони верещали, сміялися і тупотіли босими ніжками. Нараз щось шпарко стало котитися стрімким берегом греблі і, поки ми спохватилися, шубовснуло в воду, просто під велетенське колесо млина.

Перший спам'ятався Зердик: — Дитина тоне! — заверещав і як стій шубовснув у воду. Тільки його цератовий капелюшок залишився плавати на поверхні плеса. Хвилину Зердик не виринав. Але ось ми з жахом побачили, як він борикається зі струмом лотоківки і борсається у пінливому крутежу. Він порскав і жадібно хватав устами повітря. Однією рукою обтирав воду з обличчя, другою тримав за чуба хлоп'я. Він знову пірнув під воду, але за хвилину виринув і простягнув вільну руку до берега. Розпучливо, уривчасто кликав помочі...

Клясний велетень Северко вліз по шию в воду і подав Зердикові свою довжелезну руку. Другою рукою вхопився за вудлисько Славкової ,,козульки''. Я кинувся на землю і тримав обіруч Славкові ноги, зачепившись стопами за кущ, щоб не дати втягнути себе в воду разом із Славком і Северком. Так спільними зусиллями ми витягли топільника і його рятівника на берег.

Зердик виплював воду й пісок, що наповнили йому рот, горло, ніздря, й поставив хлоп'я сторчголів. Потряс ним кілька разів, і хлопчик заплакав. Побачивши, що дитина жива, Зердик, перехиляючи голову то в один, то в другий бік, став скакати на одній нозі і прикладати долоню то до одного, то до другого вуха, щоб вода текла.

Врятованого потопельника ми пізнали. Це був наймолодший брат учня вищої гімназії, якого ми називали ,,Тапіцером'', бо вмів покривати меблі.

— Гони до Тапіцерового дому, — скомандував Славкові Зердик — і сповісти, що сталося!

Славко побіг стрілою і за хвилину з'явилися батьки

(Закінчення на ст. 3-ій)

Румунія міняє форму цензури

Букарешт, Румунія. — Асошиейтед Пресс інформує, що Центральний Комітет румунської Комуністичної партії вирішив змінити цензуру преси та інших інформаційних засобів з державної на приватну. „Само-цензура", на думку лідерів Компартії, пожвавить літературне життя і стимулюватиме літературу та журналізм. Коментуючи зміну, президент Румунії Нікої Чаушеску висловив надію, що новостворена Рада для регулювання публікації буде тісно співпрацювати з редакціями і видавництвами для ефективного нового цензурного закону.

Раніше право забороняло кореспондентам подавати до преси великі злочини, расизм, народні заворушення, порушення соціалістичної моральности членами партії в краю і за кордоном, як також публікувати ті речі, які вважалися „державною таємницею" та могли бути використані ворогами Румунії.

СВТ

СПОРТИВНО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР

„ЧЕРВОНА КАЛИНА"

для юнаків і юначок (обмежене число)
від 30 липня до 13 серпня 1977
„Вовча Тропа"

В ПРОГРАМІ:
лучництво, руханка, стрільба, плавання

ЛЕГКА АТЛЕТИКА:
біги
стрибки
мети
стусан кулею
три скок

ГРИ:
копаний м'яч
відбиванка
кошівка
стук-пук.
метавка

ОПЛАТА: 140.- дол.
По інформації звертатись:

OREST KEBALO
143-20 84th AVENUE
JAMAICA, N. Y. 11435
(212) 526-7105

ROSTYSLAW DEKAJLO
42-22 194th STREET
FLUSHING, N. Y. 11358
(212) 357-5721

ВОКАЛЬНО—ІНСТРУМЕНТАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ

ІЗМАРАГД

ЮРІЯ ГІРНЯКА

виступатиме на

ОСЕЛІ „ВЕРХОВИНА"
ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

у П'ЯТНИЦЮ, 8-го ЛИПНЯ 1977 р. о год. 9-ій веч.

Запрошуємо всю молодь та старше громадянство прийти послухати найновіших пісень з України.

Український Конгресовий Комітет Америки
— Відділ у Філядельфії —

при співпраці
Відділу Розваг Міського Уряду Філядельфії
влаштовує

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ
музики, пісні й танку
„ГОМІН УКРАЇНИ"

5-го серпня 1977 р., о год. 8-ій вечора
(у випадку дощу, Фестиваль відбудеться 6-го серпня 1977)
в амфітеатрі під голим небом
Robin Hood Dell — East
Ridge Ave. & Huntingdon St. in Philadelphia

Участь беруть:

- **ХРИСТИНА ПЕТРІВСЬКА,** концертова піяністка-віртуозка.
- **МАРТА КОКОЛЬСЬКА-МУСІЙЧУК,** сопрано Нюйоркської Міської Опери.
- **АНДРІЙ ДОБРЯНСЬКИЙ,** бас-баритон Метрополітальної Опери. Акомп. **Тома Гриньків,** піяніст.
- **ПРОМЕТЕЙ** — Український Чоловічий Хор з Філядельфії. Дир. **Михайло Длябога.** Акомп. **Галя Мазурок.**
- **ДУНАЙ** — Український Танцювальний Ансамбль, Ст. Кетринс, Канада. Хореограф **Орест Самець.**
- **ЧЕРЕМОШ** — Український Гуцульський Ансамбль із Філядельфії. Хореограф **Дмитро Сороханюк.**

Квитки: резервовані по 5.00 дол., нерезервовані по 1.00 дол. **проситься набувати в передпродажі** — в бюрі Відділу УККА, 5004 Олд Йорк Ровд, Філядельфія, в крамницях: Ганусей, „Космос", Лукасевичів і „Оріон".

- *Приходім усі — з Філядельфії та всієї околиці!*
- *Запрошуймо своїх приятелів!*
- *Масовою участю виявім любов до рідної культури!*

П. С.: Кошти квитків можна відтягати від оподаткування! Користайте!

У 30-ліття трагедії Лемківщини

Олбанська округа гідно відзначила лемківських героїв і мучеників

Вотервліт, Н. Й. — II Відділ Організації Оборони Лемківщини у Вотервліті відзначив 4-го червня ц. р., 30-ліття жорстокого й варварського виселення українців з їхньої прадідної, княжої Лемківщини на західньо-польські, „відзискані" землі, а частинно до совєтської України. В залі Українського Клюбу зібралося понад 160 осіб з цілої Округи. Голова Відділу ООЛ, М. Бережанський, відкрив зустріч кол. мешканців Лемківщини, інших українських земель і тут народжених короткою промовою. Він пригадав жахливі дні насильного виселювання польськими наїздниками, як наші люди цілували рідну землю востаннє, з бажанням бути похороненими на рідній землі. Відділ ООЛ плянує побудувати на цвинтарі пам'ятник Незнаним Борцям, полеглим у Визвольних Змаганнях на рідній землі, щоб щороку віддавати поклін і пошану нашим Героям, а для молодих поколінь це буде приклад вірности й обов'язку до рідної землі наших батьків. Він передав ведення програми Д. Хорватові, що візвав постанням з місць і хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять полеглих у боях і замучених ворогами синів і доньок Лемківщини. Дівочий співочий гурток „Кобза" під проводом Я. Кушніра, проспівав пісні: „Крилець", „Де сині гори" і „Ой верше, мій верше". Б. Бережанська в лемківському одязі прочитала спомин Теклі Мороз з її подорожі по Лемківщині в 1973 р. Відтак о. І. Куліш із Гудсону провів молитву перед обідом. Господар Д. Хорват представив гостей при головному столі: голову Крайової Управи ООЛ — Мирона Миця та його дружину, найстарших членів ООЛ: Агату Кочмар, І. Урбана з дружиною, А. Урбана, кол. голову, В. Майковича, голову ООЛ в Сиракюзах, Д. Голяка, голову ООЛ в Обурні, Я. Кушніра, голову Окр. Комітету Відділів УККА, Дозю Кушнір, голову Окр. Ради СУА М. Бережанського, голову ООЛ у В., священиків: о. д-ра Б. Волошина, о. І. Куліша та о. В. Андрушкова. Потім представив представників українських організацій Олбанської округи. Інж. М. Свідерський приніс привітання від ООЧСУ й УККА в Амстердамі.

Мгр Катерина Мицьо виголосила змістовну доповідь про трагедію Лемківщини. Вона розповіла історію Лемківщини від княжих часів, як невід'ємну частину українських земель, що завжди обстоювала свою приналежність до нашої спільної батьківщини, не зважаючи на польські затії. З вибухом Другої світової війни українське учительство та молодечі організації провели велику освідомну працю, виховало молоде покоління, що включилося в ряди героїчної УПА в обороні рідної землі. Від 1946 р. поляки почали акцію виселювання з рідних земель, що в 1947 р. прибрала масові жорстокі розміри, досі небувалі, гірші як за татарських часів. Сотні спалених сіл, тисячі помордованих, навіть старших жінок і дітей — це вічна ганьба для комуністичної Польщі. Як свідок тих жахливих подій вона зворушила до сліз зібраних, що слухали зі спертим віддихом її годинну доповідь, виголошену з великою експресією, в мистецькій формі. Ця зворушлива доповідь залишила тривалі враження і спомини, її варт видати окремою брошурою та поширити не тільки між мешканцями Лемківщини, але й усіми українцями. Також треба видати її і англійською мовою для молодих поколінь.

Український жіночий хор „Троянди" під керівництвом мгр Анни Базар з Трой проспівав: „На камені стою", в'язанку лемківських пісень: „Ходила я по садочку", „Гаєм зелененьким", „Як єм була еще мала" і „У горах Карпатах" при фортепіяновому супроводі Г. Мацюк. Обидва хори вив'язалися добре із своїх завдань, своїм мистецьким виконанням лемківських пісень, причинившись до витворення „лемківського настрою" цієї зустрічі.

Голова Крайової Управи Організації Оборони Лемківщини, Мирон Мицьо, з'ясував завдання новоствореної Фундації Дослідження Лемківщини: зберігати традиції, культурні надбання, звичаї Лемківщини, як невід'ємної частини України, забезпечити й підтримувати морально та матеріяльно студентів і науковців, що досліджують лемкознавство, та інституції, що вможливлюють їм наукову працю. Видавати та поширювати видання про Лемківщину, вкінці збирати й одержувати пожертви, дари, посмертні записи (тестаменти), всяке майно на цю Фундацію. Зокрема самітні повинні її підтримувати.

Пані З. Білас приготовила виступ дітей: Діяни й Петруся Шевчуків з декламацією поеми Івана Ротка з Коговзу — „Лемківщина", що випала дуже вдатно й мило.

Місцевий парох, д-р Б. Волошин закликав не забувати про своє „коріння", плекати наші традиції з рідних земель, бо це скріплює наше церковне й національне життя.

О. митрат В. Андрушків з Коговзу підкреслив додатні прикмети лемків. Він гордий, що його мати з лемківського роду, тому приєднується цілою душею до сьогоднішнього відзначення історичних роковин.

Вкінці голова М. Бережанський подякував усім виконавцям програми, гостям і приявним за чисельну участь. Національним гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено цю удатну зустріч, що залишиться надовго в пам'яті учасників.

Варт згадати, що обід приготовив уродженець Лемківщини, кол. вояк УПА Михайло Демчар з родиною, наш фахівець у цій ділянці.

Учасники зустрічі згоджувалися, що це була найкраща наша імпреза цього року. II Відділ ООЛ у Вотервліті започаткував такі зустрічі у 30-ліття трагедії Лемківщини, що повинні відбутися цього року в кожному нашому осередку, бо доля нашої найбільше на захід висуненої частини нашої Батьківщини-України повинна бути дорога й близька серцю всім українцям.

Посвячення пам'ятника на могилі сл. п. о. П. Теодоровича

Дня 15-го травня, ц. р., зібралася родина, парохіяни й українські ветерани на цвинтарі в Коговзі-Вотерфорді, біля пам'ятника на могилі сл. п. о. Павла Теодоровича, пароха Трой. Чину посвячення пам'ятника довершили о. крил. О. Воляцький, парох Трой, і о. митрат В. Андрушків з Коговзу, що згадав теплими словами Покійного, як зразкового священика й патріота. Вкінці зібрані відспівали стрілецьку пісню „Чуєш, брате мій" на пошану Покійного, кол. старшини УСС.

І. Дурбак

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 26-го червня 1977 р. в Торонто, Канада, відійшла у Вічність, на 87-му році життя, наша Найдорожча

МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ з КУПЧИНСЬКИХ БАРАНИК

вдова по Михайлові, був. дир. української гімназії в Дрогобичі.

ПОХОРОНЕНА 28-го червня 1977 р. в Торонті, Канада, на цвинтарі Проспект.

Прибиті горем:
ЛІДІЯ БОДНАРУК — дочка
ЗЕНОН і ОКСАНА — внуки
ЮРІЙ — син в Югославії

З сумом повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 11-го червня 1977 р., на 77-му році життя, упокоїлась в Бозі наша Найдорожча

МАМА, БАБУНЯ та СЕСТРА

бл. п.

ЯРОМИРА СЕВЕРИНА ШЕРЕМЕТА

з дому ПАНЬКІВСЬКА

вдова по о. проф. Стефанові.

ПОХОРОН відбувся 14-го червня 1977 р. в Млаві, Польща.

У глибокому смутку:
Д-р СВЯТОСЛАВ ШЕРЕМЕТА, син з ріднею
МАРІЯ ЮРЕЧКО, дочка з рідню
Мгр ЮЛІЯН ПАНЬКІВСЬКИЙ, брат

Ділимося сумною вісткою, що 2-го липня 1977 року, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоїлась в Бозі, на 77-му році життя

бл. п.

ІРЕНА з ІВАНИЦЬКИХ МАЦЬКІВ

вдова по бл. п. Тимотеєві, б. судді.

ПОХОРОНИ віделужено в похоронному зав. Кардинала при вул. Аннет 3-го, 4-го липня, а СВЯТУ ЗАУПОКІЙНУ ЛІТУРГІЮ в катедральнім храмі св. Йосафата в Торонті, Канада.

Покійну похоронено на цвинтарі Парк Лавн.

Горем прибиті:
ВОЛОДИМИР — син з дружиною БОГДАНОЮ
внучки — ХРИСТЯ, МАРТА, ОЛЕНА
брат — СТЕФАН з Родиною в Україні
Ближча та дальша Родина

ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

ВРЯТОВАНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

врятованого топільника — переляканий тато і заплакана мама. Радості й подякам не було кінця...

x x x

Наступного дня наш опікун кляси прочитав нам з товстелезної книги директорських розпоряджень, що Звердик став героєм дня, і що батько врятованої дитини, який був оббивальником меблів, подарував йому м'яке крісло. Але одночасно директор пригадав, що забороняється учням вудити рибу й марнувати час, призначений на підготову лекцій...

x x x

За першої еміграції, коли большевики після розгрому Польщі Німеччиною зайняли Галичину, я випадково стрінув урятованого потопельника в таборі втікачів у Коросні. Він зробив мені місце коло себе на долівці великої шкільної залі, де покотом, стиснені, мов сардинки, спали втікачі. Поділився зі мною хлібиною й консервою.

Але аж у Ню Йорку я довідався, що цей топільник став малярем, який часто виставляє свої картини, зокрема в місцевих банках...

З жалем та болем серця ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, що з Волі Всевишнього, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у Вічність, дня 15 червня 1977 р., на 81-му році життя, після тяжкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.

АМБРОЗІЙ ГОРПЕНЮК

родом з Бродів, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 17-червня 1977 р. в церкві Непорочного Зачаття в Детройті. Тіло Покійного перевезено до Чікаго й похоронено на українському цвинтарі св. Миколая, в суботу, 18-го червня 1977 року.

В глибокому смутку:
дружина — ТЕКЛЯ
син — ІВАН з дружиною ІВАНКОЮ
донька — ГАЛИНА з мужем ЮЛІЯНОМ ЧОРНІЙ
внуки — НАДІЯ і ІГОР ЧОРНІЙ

В пам'ять Покійних:

КОРНЕЛІ з ОХРИМОВИЧІВ КУЛИК, МАРІЇ з ФЕДІВИХ БЛАЖЕНКО, ЯРКИ ФЕДІВА

складаємо 100.00 долярів (сто) на нову церкву св. Юра в Ню Йорку.

Опечаленим Родинам Покійних складаємо наші щирі співчуття.

Ню Йорк, Н. Й. Лідія і Леонтій КРУШЕЛЬНИЦЬКІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ЯРОСЛАВА ЦІҐАША

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й. в неділю, 10 липня 1977 р., в год. 12 -ій дня.

Про молитви просить — дружина ГАЛИНА з Родиною

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА

бл. п.

о. ЮРІЯ ГНАТИШАКА

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

дня 12-го липня ц. р., о год. 8-ій ранку

в церквах:

св. Николая в Амстердамі, Н. Й.;
св. І. Хрестителя в Пітсфілді, Масс.;
св. Николая в Вотервліті, Н. Й.;
в Римі, Італія — в Студіоні оо. Студитів.

Про молитви за душу Покійного просить — дружина — ОЛЬГА з Родиною

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВВ. АПП. ПЕТРА І ПАВЛА В ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

запрошує парафіян і українське громадянство на

ХРАМОВЕ СВЯТО

що відбудеться
В НЕДІЛЮ 10-го ЛИПНЯ 1977 р.
в ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.
УРОЧИСТА СЛУЖБА БОЖА
Год. 11-та ранку

опісля

ПІКНІК

НА ОСЕЛІ УРСОЮЗУ „ВЕРХОВИНА"

Смачні страви, напитки, виграші та багато цікавих розваг.

Автобус до Ґлен Спей від'їде в **НЕДІЛЮ, 10-го ЛИПНЯ о год. 8-ій ранку від УНДому 2-га авеню і 9-та вул. Ню Йорк.**

Квитки на автобус треба набути до 7-го липня в
в Українській Православній Кредитівці 304 Схід 9-та вул. Ню Йорк. Тел. (212) 533-2980

В СУБОТУ, 9-го ЛИПНЯ о ГОД. 5-ій ПО ПОЛУДНІ
ПРЕМ'ЄРА

нової комедії на 3 дії АНАТОЛЯ ГАКА „СПАДКОЄМЦІ МІСІС ПІЛІПСОН" грають артисти з Філядельфії — режисер І. ПРАСКО

У НЕДІЛЮ 10-го ЛИПНЯ о ГОД. 4-ій ПО ПОЛУДНІ

будуть відіграні 2 веселі одноактівки „ПРОПЕЧАТАЛИ" і „ПАНСЬКА ХВОРІСТЬ" грають артисти з Ґлен Спей та з Філядельфії, — режисер А. МАНАЙЛО.

Гарвардові подаровано бібліотеку бл. п. Іллі Чопика

Кембрідж (ФКУ). — Адвокат д-р Анна Чопик, головна радна УНСоюзу, доня бл. п. Іллі Чопика, подарувала Гарвардському університетові для збірки україніки бібліотеку свого батька, колектором якої вона теж була.

Серед 473-х видань є багато львівських, нюйоркських та з Джерзі Ситі з-перед 40-х років, як також і пізніші еміґрантські, періодичні та неперіодичні українською та англійською мовами. Українські часописи й календарі, як „Лемківський календар" — 1965-73 рр., календар „Червона калина", „Голос Спасителя" та „Календар Сирітського дому". Журнали англійською мовою — „Юкреніен Квортерлі", „Юкреніен Тренд" — 1941-68 рр., „Юкреніен Юз", „Юкреніен Бюлетін" та інші.

Д-р Анна Чопик

Д-р Анна Чопик — щедрий жертводавець на українські цілі та частий гість на імпрезах і конференціях УНІГУ.

4,000 ЖІНОК...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

виконувала Каті Мільтон із 4-го телевізійного каналу в Піттсбургу, яка з надзвичайним зрозумінням і симпатією представила нашу танцювальну групу.

У суботу ввечері українки влаштували товариський вечір для учасниць Зустрічі. Вранці на пленумі роздано 1,000 запрошень, по-мистецьки оформлених в українському стилі Лесею Бервецькою. Залю, в якій відбувся вечерок, прикрашено великим написом англійською мовою: МИ ПІДТРИМУЄМО СТАНОВИЩЕ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА У СПРАВІ ПРАВ ЛЮДИНИ. Під написом уладжено гарний буфет із сирами й солодким і всіх учасниць вгощувано вином. Під час гостини виступала відома вокальна група „Зелене жито" у складі — Маруся Штинь і Орися Гевко, спів, при фортепіяні проф. Бородаєвич. На окремому столику лежали англомовні брошури про ув'язнених українських жінок (видання Союзу Українок Америки), про СФУЖО, СУА і Лесю Українку — все це розійшлося дуже скоро. Одна з учасниць замовила 40 брошур про жінок-в'язнів для домів, де проживають старші люди у Філядельфії. При тім сказала, що дотепер вони писали тільки в справі в'язнів-жидів, бо навіть не знали, що й українці ув'язнені. Коло 300 учасниць Зустрічі прийшло на українську вечірку, включно з усіми учасниками екзекутиви Координаційного Комітету стейту Пеннсильвенії.

В суботу по полудні відбувся міжнародний семінар, координатором якого була Моллі Раш із Піттсбургу. Чотири доповідниці сконцентрувались на економічному аспекті різних країн світу, а спеціяльно т. зв. країн третього світу. Вони говорили про потребу збільшення харчування, щоб не було голоду, і закликали американський уряд обмежити продукцію зброї, а гроші з невикористаного військового бюджету видавати на допомогу відсталим країнам. В часі дискусії приявні звернули увагу на те, що багато країн не придержується пошанування прав людини. Спеціяльно слід наганврувати уряди Південної Африки і Родезії. Тоді зголосилась до дискусії молода українка Марина Корчинська, студентка журналістики з Піттсбургу, і заявила, що Совєтський Союз також не придержується прав людини, а карає невинних людей за те, що вони висловлюють свою думку, яка незгідна з урядовою лінією, але не відбігає від прав, що їх надає совєтська конституція. Дальше сказала, що українські жінки з Пеннсильвенії почуваються до морального обов'язку стати в обороні невинно засуджених жінок України, які караються по тюрмах і засланнях і що в тій справі вона вносить резолюцію. Ту резолюцію підтримала Маргарита Мічел, членка Об'єднання Українських Православних Сестрицтв з Карнегі коло Піттсбургу. У своєму слові вона пригадала штучний голод в Україні в роках 1932/33, в часі якого згинуло 7 мільйонів невинних українських людей, яким ніхто не прийшов з допомогою.

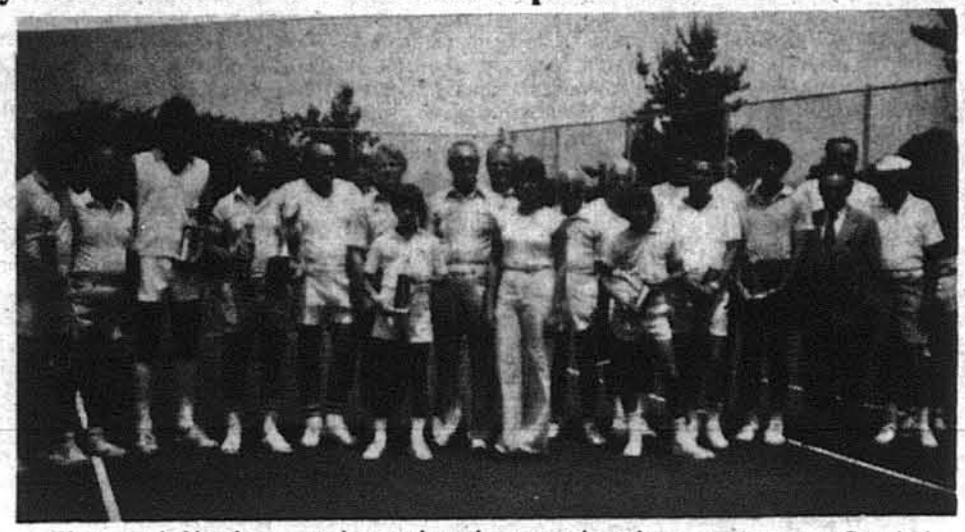
Резолюцію Марини Корчинської прийнято майже одноголосно — два голоси проти. Зміст цієї резолюції повторила опісля на пленумі в неділю координаторка міжнародного семінара Моллі Раш, і цю резолюцію одобрило біля 4,000 жінок, присутніх на залі.

І так, участь українок у Зустрічі жінок Пеннсильвенії увінчалась великим моральним успіхом та доказала, що американські жінки мають почуття справедливости, мають серце і зрозуміння для терплячих жінок інших країн.

Величезний вклад праці у підготуванні участи українок у Стейтовій Зустрічі вклала голова 27-го Відділу СУА в Піттсбурзі п-і Катерина Довбенко.

З Філядельфії прибули на Зустріч пані: Марія Мазур, Леся Бервецька, Маргарета Волнер і Лідія Дяченко — всі членки різних Відділів СУА. Також була присутня Мотря Кушнір-Куліш. Із фінансовою допомогою прийшли — Управа СФУЖО і Відділи СУА: 13-ий із Честеру, 20-ий із Філядельфії, 27-ий із Піттсбургу, 91-ий із Бетлегему і пожертва п-і Лідії Кий, заступниці голови Окружної Управи СУА з Філядельфії.

На Союзівці відбулися змагання в тенісових першенствах СУАСТ-Схід

Переможці, фіналісти, організатори і деякі з учасників тенісових першенств на Союзівці.

Союзівка (з.с.). — П'ятдесят змагунів взяло участь в тенісових першенствах СУАСТ-Схід, які відбулися на цій оселі УНСоюзу в суботу, неділю і понеділок, 2-4 липня, при чудовій погоді із участю численної публіки, започатковуючи 25-літній рік Союзівки і серію п'ятьох турнірів в цьому сезоні.

В групі чоловіків, до якої зголосилося 30 змагунів, переможцем вийшов Роман Ракочий, мол., (КЛК), який відібрав семикратний примат Юрієві Савчакові (УСО „Тризуб") у завзятій трисетівці, 6:3, 3:6, 6:3. Упівфіналі Р. Ракочий переміг З. Снилика („Чорноморська Січ") 6:0, 6:0, а Ю. Савчак — д-ра Аскольда Мосійчука (КЛК) 6:4, 6:2. В групі переможених чоловіків, тобто змагунів з одною програною, Мілян Рівера („Ч. Січ") переміг Володимира Роговського (КЛК) 6:1, 6:1.

В групі сеньйорів, яка включала змагунів різних вікових груп, Олександер Олинець („Тризуб") задержав свій трирічний примат, перемагаючи у фіналі Константина Беня (КЛК) 6:1, 6:1. В цій же групі змагунів з одною програною, Володимир Козачинський (Союзівка) переміг Йосипа Лисогора (Союзівка), головного предсідника УНСоюзу, який вперше в довголітній участі в турнірах на Союзівці добився до фіналів вислідом 6:0, 6:1.

Група шістьох юнаків, яка включала хлопців від 18-го до 10-го року життя має нового чемпіона в особі наймолодшого учасника, 10-літнього Данила Нагірного („Ч. Січ"), який вперше в історії цього турніру здобув чемпіонат. не програвши гри в трьох змаганнях. У фіналах, Д. Нагірний переміг Степана Сосяка (УСК Ню Йорк) 6:0, 6:0. В групі переможених юнаків Андрій Зелик („Ч. Січ") переміг Адріяна Кутка (Союзівка) вислідом 6:4, 6:1.

Одиноким невідрадним явищем цього турніру, що його організував УСО „Тризуб", була відсутність жінок і юначок. Минулорічна чемпіонка Арета Ракоча не мала суперниць в групі жінок і тим самим задержала свій примат без бою.

Турніром, який пройшов успішно, проводила комісія в складі: інж. Ю. Савчак, З. Снилик, інж. Роман Ракочий, ст., і Ярослав Рубель. Нагороди фіналістам під час заключних церемоній, що ними проводив Зенон Снилик, вручили: Роман Савчак, голова УСО „Тризуб", інж. Богдан Сірий, голова спортової секції УСО „Тризуб", Й. Лисогір, управитель Союзівки Володимир Квас, голова СУАСТ-Схід інж. Юрій Храневич і Я. Рубель, який вручив пропам'ятну чашу д-ра Б. Каратницького переможцеві сеньйорів О. Олинцеві. Подякою всім змагунам і організаторам закінчив турнір З. Снилик, пригадуючи, що черговий турнір на Союзівці, — який як і всі турніри в цьому році буде присвячений 25-літтю оселі — організує КЛК в суботу і неділю, 6-7 серпня, в подвійних грах.

ТАРЗАН, Ч. 7785. Акторка далі підозріває

Я, Тарзане, почуваюсь знаменито!... Зроби щось для щастя інших — це дає людині душевне вдоволення...

Як бачиш, Помпусе, ніколи не запізно виправити свої помилки!

Ну, бачиш, кохана!... А та казала, що він ніколи не погодиться на розвід...

Надіюсь, що помиляюся, Джеде, але він далі нагадує мені гадюку, яка готується до нападу!

Пізніше...

„Для щастя інших"... Атьху!!